

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2618/2018
28.02.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Биљане Драгојевић, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић-Керкез, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Слободан Станков, адвокат из ..., против туженог Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Београд, чији је пуномоћник Милош Пејовић, адвокат из ..., ради поништаја решења и утврђења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1252/18 од 22.06.2018. године, у седници одржаној 28.02.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1252/18 од 22.06.2018. године тако што се **ОДБИЈА** жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Зрењанину П1 60/17 од 14.03.2018. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да туженом накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 40.600,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину П1 60/17 од 14.03.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је од 27.05.2013. године био у радном односу на одређено време код туженог и да је његов радни однос код туженог прерастао у радни однос на неодређено време, као и да се поништи као незаконито решење туженог о престанку радног односа тужиоцу бр. 35-01/1/118.1/3/2016 од 26.12.2016. године и да тужиоца врати на рад на одговарајуће послове према његовој стручној спреми и радним способностима, све у року од 8 дана. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 4.450,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, у року од 8 дана.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1252/18 од 22.06.2018. године преиначена је првостепена пресуда тако што је усвојен тужбени захтев па је утврђено да је радни однос тужиоца заснован на одређено време уговором о раду од 27.12.2013. године (уместо 27.05.2013. године) прерастао у радни однос на неодређено време, поништено је решење туженог о престанку радног односа бр.

35-01/1/118.1/3/2016 од 26.12.2016. године, обавезан је тужени да тужиоца врати на рад, на послове одговарајуће његовој стручној спреми и радним способностима, као и да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 123.000,00 динара, са затезном каматом од извршности пресуде до исплате (став 1.); одбијен је захтев тужиоца за исплату затезне камате на трошкове поступка од пресуђења до извршности пресуде (став 2.); одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова парничног поступка у износу од 4.450,00 динара са затезном каматом (став 3.) и обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 33.000,00 динара, у року од 8 дана (став 4.).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 87/18), па је утврдио да је ревизија туженог основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а нема ни других битних повреда одредаба парничног поступка.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог по основу више уговора о раду на одређено време. Према уговору о раду од 27.05.2013. године засновао је радни однос код туженог због повећаног обима посла док постоји потреба, а најдуже до 30.09.2013. године, ради обављања послова вишег стручног сарадника за послове матичне евиденције. Тужиоцу је радни однос престао 30.09.2013. године због истека времена на који је заснован, те је у периоду од 01.10.2013. до 27.12.2013. године био пријављен код Националне службе за запошљавање као незапослено лице и остваривао је право на накнаду за случај незапослености. Након тога, 27.12.2013. године тужилац је закључио уговор о раду са туженим због повећаног обима посла док постоји потреба, а не дуже од годину дана, ради обављања послова вишег стручног сарадника за решавање о правима из пензијског и инвалидског осигурања. На основу овог уговора тужилац је био у радном односу до 26.12.2014. године, када му је радни однос престао због истека времена на који је заснован. Нови уговор о раду са туженим закључио је 26.12.2014. године на одређено време, најдуже до 24 месеци, ради обављања послова у вези са прикупљањем и уносом М4 образаца, израде нацрта решења о утврђивању својства осигураника као и матичној евиденцији. Тужиоцу је радни однос престао 26.12.2016. године, истеком времена на који је заснован. За време рада код туженог тужилац је обављао исте послове и на основу уговора о раду на одређено време до годину дана и на основу уговора о раду на одређено време до две године.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одбио тужбени захтев тужиоца јер је закључио да нема услова за преображај радног односа.

По оцени Врховног касационог суда, основано се ревизијом туженог указује да је другостепени суд погрешно применио материјално право када је усвојио тужбени захтев.

Наиме, уговор о раду на одређено време који су тужилац и тужени закључили 27.12.2013. године, чије је трајање орочено на најдуже годину дана, закључен је према Закону о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05 ... 32/13), којим је, чланом 37. став 1, прописано да се радни однос заснива на време чије је трајање унапред одређено када су у питању: сезонски послови, рад на одређеном пројекту, повећање обима посла који траје одређено време и сл. за време трајања тих потреба, с тим што тако заснован радни однос непрекидно или с прекидима не може трајати дуже од 12 месеци. Како је тужилац закључио уговор о раду 27.12.2013. године, са трајањем од годину дана, истек овог уговора је био предвиђен најдуже до 26.12.2014. године, што се и догодило. У међувремену је донет Закон о изменама и допунама Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. - ступио на снагу дана 29.07.2014. године), те је уговор о раду од 27.12.2013. године био закључен и производио је дејство према ранијим одредбама Закона о раду, односно пре измена из 2014. године и његово трајање је било предвиђено према одредби члана 37. став 1. Закона о раду, на најдуже годину дана. Тужилац и тужени су закључили уговор о раду на одређено време 26.12.2014. године, на период од највише 24 месеца и то је први уговор који је закључен у складу са одредбом члана 37. став 2. Закона о изменама и допунама Закона о раду, којим је предвиђено да послодавац може закључити један или више уговора о раду из става 1. овог члана на основу којих се радни однос са истим запосленим заснива за период који са прекидима или без прекида не може бити дужи од 24 месеца.

Правилан је закључак првостепеног суда да су оба уговора о раду на одређено време (од 27.12.2013. године и од 26.12.2014. године) закључени у складу са законом који је био важећи у време закључења ових уговора, али и да нема места примени одредбе члана 37. став 6. Закона о изменама и допунама Закона о раду, којом је прописано да ако је уговор о раду на одређено време закључен супротно одредбама овог закона или ако запослени остане да ради код послодавца најмање 5 радних дана по истеку времена за које је уговор закључен, сматра се да је радни однос заснован на неодређено време. И по схватању овог суда, време које је тужилац провео на раду у складу са закљученим уговором о раду на одређено време од 27.12.2013. године не може се урачунати у време које би се имало рачунати у смислу трајања радног односа на одређено време према одредби члана 37. став 2. Закона о изменама и допунама Закона о раду, јер је овај уговор закључен према ранијем закону и на њега се односе друге одредбе закона о трајању радног односа на одређено време. Основано се ревизијом туженог указује да време од ступања на снагу Закона о изменама и допунама Закона о раду до закључивања уговора о раду на одређено време између тужиоца и туженог од 26.12.2014. године не може улазити у рок од 24 месеца, јер се то време односи на трајање радног односа по другом, ранијем закону. Због свега наведеног, правилно је првостепени суд применио материјално право када је одбио тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је почев од 27.05.2013. године био у радном односу на одређено време код туженог и да је његов радни однос код туженог прерастао у радни однос на неодређено време. У вези са тим, правилно је одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да се поништи као незаконито решење о престанку радног односа од 26.12.2016. године, те да се обавезе тужени да га врати на рад на одговарајуће послове према његовој стручној спреми и радним способностима (члан 191. став 1. Закона о раду).

Одлука о трошковима ревизијског поступка донета је применом чл. 153. и 154. ЗПП и односи се на трошкове које је тужени имао за састав ревизије од стране адвоката у износу од 33.000,00 динара према Адвокатској тарифи („Службени гласник РС“, бр. 121/12) и судске таксе на ревизију и одлуку по ревизији у износима од по 3.800,00 динара према Тарифном броју 1. Таксене тарифе Закона о судском таксама („Службени гласник РС, бр. 28/94...106/15).

На основу члана 416. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци.

Председник већа - судија
Биљана Драгојевић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић